

A close-up, artistic photograph of a unicorn's head. The unicorn has a white coat and a flowing mane. Its eye is a vibrant, multi-colored rainbow. The background is a soft, out-of-focus mix of blue, purple, and pink light, with some bokeh effects. The overall mood is magical and ethereal.

RONIL CAINE

ÉLMÉNYMEGOSZTÁS

RONIL CAINE

ÉLMÉNYMEGOSZTÁS

NOVELLA

© 2020 Zelnik Péter Zénó

Borítókép: © Eugene Golovesov / Pexels.com

A novella szerzői jogvédelem alatt áll. Tilos bármilyen részletét vagy az egészet nyomtatásban vagy online felületen közölni, megjeleníteni, megosztani vagy idézni a szerző írásbeli engedélye nélkül.

„Minden racionális lénynek az élvezet a feladata,
a kötelessége és a célja.”

– *Voltaire*

1

Arik

ARIK AUTÓJA önvezető üzemmódban haladt szülei háza felé, ő közben a műszerfal széles kijelzőjén nézegette a közösségi oldalait. Néha kedvelt valamit, máskor rövid kommentet írt egy poszt alá. Átnézte barátai élményeit, és egyikük friss megosztására rá is nyomott az ujjával. Az autó átküldte az élményt Arik karperecére, ami onnan továbbította az agyi implantátumnak, az pedig átadta az impulzusokat a neuronoknak. Barátja azt az élményt osztotta meg, milyen, amikor Peruban egy hídról bungee kötéllel leugrott a nyolcvan méterrel alatta futó folyómederbe. Arik úgy élte át az autóban ülve az ugrást, mintha saját emléket idézett volna fel. Kirázta a hideg a tériszonytól, a vérébe zúduló adrenalintól, és a hűvös szélről, ami zuhanás közben átjárta barátját.

– Azta! – mondta. – Ezt egyszer ki kell próbálnom. – Aztán a poszt alatt bejelölte a fogadtam-ikkonnal, hogy átélte az élményt.

Szülei hatalmas háza messziről hirdette a család gazdagságát, tulajdonosait mégis szerény és földhözragadt embereként ismerte mindenki. Arik nagyjából fél évente látogatott el hozzájuk, ahogy munkája engedte.

Miután leparkolta magát az autó, Arik kiszállt és odalépett a duplaszárnyú bejáratú ajtóhoz, ami egyből kinyílt, amint azonosította őt. A hallban apja jött elé, hogy köszöntse:

– Arik!

– Szia, apa! – Megölelték egymást. Arik érezte apja szorításán, hogy legutóbbi találkozásuk óta ismét gyengébb lett. Gyorsan öregszik, és túl nagy ez a harmincnyolc év korkülönbség köztük.

A hatalmas fehér villa U alakban vett körbe egy amőba formájú medencét. A tágas előtér minimalista stílusát Arik mindig is ízlésesnek gondolta, és szerette szülei házát. Itt nőtt fel, burookban, a világ gondjaitól védett helyen, a legkisebb trauma elől is óvó karokba zárva.

– Anya hol van? – kérdezte Arik.

– Kint a kert végében. A méheivel bíbelődik.

Arik a hatalmas üvegfalakon át elnézett a kaptárak irányába. Az erős, kora nyári napfény élénkebbre színezte a medence kékjét, mögötte a fák zöldjét és a virágok vöröseit, sárgáit, pinkjeit.

– Hogy vagy, fiam? Jól nézel ki.

– Kösz, minden rendben – mondta Arik és széttárta a karját, mintha azt mutatná, hogy ezt akár le is olvashatta volna róla.

– Láttuk az új filmed – mondta Mr. Sansbury. – Édesanyáddal elmentünk megnézni a moziba. Tényleg jó lett. Tetszett.

– Nahát! Köszönöm. Örülök neki.
– De még mindig sajnálom, hogy nincs rendes munkád.
– Apa, a színészet rendes munka.
– Dehogysis. Valaki más bőrébe bújni játék, nem munka.
És a modellkedés...

– Ne kezd megint! Rengeteg pénzt keresek. Ha ez nem igazolja, hogy jó, amit csinálok, akkor micsoda?

– De mi lesz utána?

– Hogy-hogy utána? Forгатom a pénzem. Vigyázok rá.
Nem lesz gond.

– Azért aggódhatok, nem? Régen minden más volt. Az emberek a te korodban már a családalapításon gondolkodtak, tervezték a jövőt. De a te generációd csak az élvezeteket hajszolja. Hetente új barátnőd van, és két kézzel szórod a pénzt. Szerintem ez így nem jó, csak ezt akartam mondani

– Mr. Sansbury felemelte a kezét. – De nem szólok bele.

Arik elhúzta a száját. Nem tetszett neki a kritika, nem igazán szokott hozzá.

– Ne érts félre – folytatta az apja –, tehetséges vagy. Bármibe kezdesz, az előbb-utóbb működik, de jó lenne látni, hogy valahova tartasz, mielőtt... szóval, mi sem élünk örökké.

Majdnem hozzá tette, hogy Arik halála miatt jobban aggódik, mint a sajátja miatt, mert az ilyen féktelen-felelőtlen életet élő fiatalok túl gyakran mennek el korábban, mint szüleik, de végül visszafogta magát.

Arik apja vállára tette a kezét.

– Majd gondolkodom ezen.

Arik apja a konyhába ment, hogy egy italt hozzon magának és a fiának. Arik közben kísétált a teraszra és leült az egyik fonott, párnázott székre. Nézte a medence szikrázó vízfelszínét és elgondolkodott azon, amit az apja mondott. Jól összefoglalta az életét, de ő ezt szabadságnak és gondtalan fiatalságnak hívja, nem felelőtlenségnek. Hálás volt a szüleinek, amiért gyerekkora is anyagi bőségben, és traumáktól mentesen telt. Még arra sem emlékezett, hogy valaha is hosszabb ideig beteg lett volna. Néha látta mások milyen problémákkal küzdöttek: rák, balesetek, halálesetek, válások, kezelések, nem vették fel oda, ahová szeretne volna, kirúgták, kicsi a lakása, nincs autója, várja a fizetést minden hét vagy hónap végén. Őt minden ilyen elkerülte. Egyik problémát sem ismeri közléről, ami szinte csoda.

Arik ezt úgy élte meg, hogy egyrészt szerencsés, de másrészről ez tartotta normálisnak, és egyfajta megelégedés töltötte el saját életével kapcsolatban, mintha megérdemelten lenne minden tökéletes.

„Hetente új barátnőd van” – mondta az apja. Hát igen – gondolta –, de egyik sem elég jó, hogy hosszú távra is együtt maradjak velük. Nem ütik meg a szintet, nem elég igényesek vagy nem tudom. Meg hát, ennyi pénzzel és lehetőséggel, miért ragadnék le egyvalakinél?

Kijött az apja is, és egy üveg cidert nyújtott át neki. Az üvegen páracseppek gyöngyöztek, a hideg kellemesen bizsergette meg Arik kezét. Apja leült mellé egy másik székre, és kinyitotta a saját italát.

– Arik – mondta, miután koccintottak a két üveggel. – Akartam kérdezni, hogy mi ez az élménypegosztás, amiről mostanában mindenki beszél. Utánaolvastam a neten, de nem igazán értettem.

– Pedig nem újdonság – mondta Arik. – Évek óta létezik, de csak most terjedt el igazán, mivel kellett hozzá egy új BCI implant eltejedése is. Agy-számítógép-agy kapcsolat.

– Tudom, nekem is van.

– Igen. Szóval azon keresztül meg lehet egymással osztani élményeket. Mára tele van velük az internet, mindenki posztolja őket. A fotókat látod, a videókat hallod is, az élményeket pedig érzed és átéled, mint egy saját emléket. Bármelyik érzékszervedre hathat vagy akár az összesre együtt.

– Jó, de hogy működik? Rányomtam, de nem történt semmi.

– Mert a te implantod csak egy irányú. Az agyból jövő jeleket tudod átadni a számítógépnek. Az élménypegosztáshoz kétirányú BCI kell. Nekem már olyan van.

– Ja, hogy úgy!

– Aztán a közösségi oldalnak hozzáférési engedélyt kell adnod a BCI implantodhoz, utána már működik.

– És milyen? Te próbáltad már?

– Persze – mondta Arik – egyfolytában. Olyan, mintha te is átélted volna azt, amit a megosztó személy. Például egy haverom elment a barátnőjével Európa legjobb luxusszállodájába, és megosztotta milyen volt az étteremben a langusztta. Amikor rákattintottam, éreztem az ízét, a hús állagát, a fűszereket, mintha én is beleharaptam volna. Hát így működik.

– Azt láttam, hogy sokféle van. Tényleg mindent meg lehet osztani?

– Igen. Én például a rajongóimnak szoktam megosztani élményeket a forgatásról, vagy amikor találkozom egy nagyszórárral. Ezeket szeretik, de a nyaralásos élményeket is sokan fogadják, hiszen az emberek többsége sosem jut el olyan helyekre, mint én. De a múlt hónapban azt az élményt kedvelték a legtöbben, amiben kicsomagoltam az egyik új cipőmet.

Arik megvonta a vállát, mintha ő sem értené, miért vannak oda ennyire egy limitált kiadású cipőtől, ami annyiba kerül, mint egy felső kategóriás okostelefon. Apja is csak ingatta a fejét.

– Aztán vannak fent a különféle erre tematizált oldalak – folytatta Arik –, ahol letölthetsz élményeket további rengeteg dologról, például milyen a legerősebb darázscsípés, de van élmény halálnevekről is, mondjuk azt nem tudom hogyan rögzítették. Valószínűleg azokat programozták. Átélt-

ted milyen fejbe löni magad vagy leugrani a Golden Gate-ről. Aztán van, aki megosztotta milyen volt, amikor megmen-tették az életét, vagy amikor hármas ikreket szült, és persze nem maradt ki a pornó sem. Rengeteg sztárral elérhető, hogy milyen velük lefeküdni. Természetesen ez a legjövedel-mezőbb ágazat, mint mindig.

Arik ivott a ciderből, majd letörölte a címkéről a gyön-gyöző párát. Jól esett a hideg ital ebben a melegben. Apja nem szólt, csak figyelt, így hát folytatta a mesélést:

– A közösségi oldalakon az élménypegosztás legnagyobb mestere Celly La Vie, aki csak ezt csinálja, és millióra kereste magát. Amikor az egész berobbant, ő a legjobb lett ebben. Eleve hihetetlen bájos lány, és ahogy az élményeket megéli és megosztja, az valahogy hibátlan. Az egész élete tökéletes, semmi más nem csinál, csak élményekre vadászik. Már hatszázmillió követője van.

– Ő sem dolgozik? Akkor összeillenek – mondta az apja, Arik arcáról pedig lehervadt a lelkesedés. Apja szerint csak az a munka, aminek az eredménye kézzel fogható, és ez nem fog változni, amíg él.

– Na, mindegy, szóval ez az élménypegosztás.

– Nem tudom, hogy jó irányba mennek-e a világ dolgai, csak az nyugtat meg, hogy az apám sem tudta, és az ő apja sem.

2

Celly

CÉLESTINE LAVOIE, művésznevén Celly La Vie egy trópusi sziget homokos partján ült a tűz mellett legjobb barátnőjével, January Norennel. Felettük szédítően sok csillag borította be a fekete égboltot, fényük pedig gyöngyöző táncot járt a hullámok fodrain. Távolabb a sziget tulajdonosa iszogatott villájának teraszán saját személyzetével, és Celly szerény kíséretével. Néha hangosan felnevettek.

A sziget melletti zátony a világ egyik legcsodálatosabbja, de mivel magánterület, csak a kiváltságosok látogathatják. Celly szeretett volna könnyűbúvár élményeket megosztani olyan korallzátonyról, ahonnan még soha senki, és Señor Becouya szigete erre a legalkalmasabb hely a földön. Reggel tervezték, hogy kimennek merülni. A vacsora utáni rumos koktélspecialitások elől Celly és January inkább a partra sétáltak beszélgetni. Az egyik fiú rakott nekik egy tábortűzet, majd magára hagyta a két lányt.

– Ó, Celly, ez a sziget tökéletes – mondta January, és hanyatt dőlt a homokban.

– Minden szigeten ezt mondod – mondta Celly.

– Tudom, de ha egyszer ezt érzem.

– Nem mondom, hogy nem értek egyet, csak túl sokat használsz ezt a jelzőt.

– Mázlista vagyok, hogy veled utazhatok.

– Ez nem mázli – mondta Celly –, az egyetlen barátnőm vagy, aki már akkor ismert, amikor még csak egy komolytalan blogger voltam a sok közül.

– Igen, de a te életed már akkor is tökéletes volt. És most is az.

Celly elgondolkodott. January látta a tűz fényébe, ahogy Celly arcvonásai elkomorodnak.

– Hé – mondta January –, mi ez a nézés?

Celly rápillantott, majd mosolygott, de nem olyan kedvesen, ahogy szokott.

– Igen, minden tökéletes.

– Ugye nem azon gondolkodtál, hogy ennek egyszer vége lesz? Hogy kiégsz vagy ilyesmi?

– Nem.

– Helyes, mert te sosem hagyod abba. Olyan kreatívan állsz hozzá az egészhez, hogy mindig kitalálsz valami újat. Az egész világ a lábaid előtt hever, pontosabban az élményeid előtt, és hiába van akármilyen magasan a lécek, te mindig megugrod a következő posztoddal.

– Igen – mondta Celly.

– Mi bánt? – kérdezte January – látom, hogy bánt valami.

– Azért van így ez az egész – mondta Celly –, mert nekem minden pillanat fontos az életben. Minden egyes másodperc-re odafigyelek, élvezem az idő végtelen szabadságát, és benne a magamét. Érzem, ahogy lüktet bennem az univerzum örök energiája, amiből kaptam egy cseppet, hogy leélhessek egy életet itt a Földön. Tudom, hogy egy nap vissza kell adnom, ezért szeretném kihasználni a lehetőséget, és minden másodpercben megtalálni a varázslatot.

– Miért vagy te ennyire más, mint a többiek? Mintha nem erről a bolygóról származnál.

Celly mosolygott, de ezúttal a tőle megszokott kislányos bájjal.

– Tényleg – mondta January –, nem is tudok semmit a gyerekkorodról. Nincs is, igaz? Egy úrhajóval jöttél.

– Nem – mondta Celly –, ennyire nem izgalmas az életem.

– Mit csináltál, mielőtt megismerkedtünk? Erről még sosem beszélgettünk.

Celly bólogatott, és a táncoló lángok fényében, mintha szomorúnak tűnt volna. January nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna lehangoitnak a barátnőjét. Celly az életvidámság etalonja, aki mindig jókedvű, és ezt akarva akaratlanul átragasztja mindenkire a környezetében. Hányszor látott rá példát, hogy komor emberek megenyhültek, kedvesek lettek, ha Celly a közelükben járt. Tényleg olyan, mintha

varázserő lengené körbe, és aki a hatósugarán belülre kerül, az egy kicsit boldogabb lesz.

– Gyerekkoromban... – mondta Celly, de elakadt. Nem tudta eldönteni, hogy megoszthatja-e January-val ezt vagy pedig hiba lenne.

– Ha nem akarsz róla beszélni – mondta January –, akkor ne tedd. Bocs, hogy felhoztam.

– Soha senkinek nem beszéltem erről, és valószínűleg nem is fogok. De egyszer jó lenne elmondani mindent valakinek. – Celly füle mögé tűrte a haját, és felpillantott January-ra. – Ha nem neked, akkor kinek?

January átnyúlt a tűz mellett és megfogta Celly kezét.

– Amikor csak akarod – mondta –, én itt vagyok.

January visszatette a kezét a feje alá. Celly ülve maradt, és a sötét vizet nézte, ahogy szüntelenül hullámszik a part felé.

– Az apám fogságban tartott – mondta végül. A szavaknak olyan tömege volt, hogy Celly szinte érezte, ahogy a homok és a levegő megremeg, amikor kimondta őket. Úgy tűnt, mintha ezt így még magában sem merte volna soha összefoglalni. Sikeresen elásott minden emléket, amik most feltörték a felszínre, mint egy vulkán lávája: megállíthatatlan és könyörtelen folyam. Celly szívverése felgyorsult, és a szeme megtelt könnyekkel, de végül nem pottyantak le, csak a szeme csillogott jobban.

January felült és feszülten figyelt. Igyekezett elrejtetni döbbenetét az arcáról, bár Celly nem nézett rá. Továbbra is az óceánt bámulta, és úgy folytatta a történetét:

– Fogságban tartott, elrejtett a világ elől, és gyakran megerőszkolt vagy megvert, mikor mihez volt kedve. Néha csak fájdalmat okozott, terrorizált, megkínzott, megalázott. Élvezte az egészet, számára ez volt a feszültségevezetés, így töltődött fel.

January a szája elé kapta a kezét, és könnyes szemmel hallgatta barátnőjét, aki mintha egy teljesen másik ember lett volna, ahhoz képest, akivel egy órája lesétált a tengerpartra.

– El sem tudod képzelni, miket művelt velem. Undorító és értelmetlen dolgokat. Tizenkét éves voltam, mikor elkezdődött és tizenhat, amikor vége lett. Amikor elég bátorságot tudtam összegyűjteni, hogy apám fejéhez vágjak egy rézszerót a polcról és összetörjem a fejét.

– Úristen, Celly!

– Az anyám tudott az egésze-ről, de hagyta, hogy az apám azt csináljon, amit akart. Feltétel nélkül szerette őt, és elfogadta, hogy szüksége van erre. Az, hogy velem mi történik, az egy szem lányával, nem érdekelte. Nem a gyerekeként tekintett rám, hanem tárgyként, amit több dologra is lehet használni.

Celly tartott egy kis szünetet és letörölte a könnyeit. Nem tört rá zokogás, ahogy várta, és örült ennek. Erősebb, mint gondolta.

– Engem felmentettek, anyámat lecsukták, de néhány hónappal később öngyilkos lett, miután megúszott egy lincselést. A cellatársainak nem tetszett, amikor megtudták, miért került oda.

January szeretett volna mondani valami bátorítót, de minden szava elakadt.

– Amíg kiskorú voltam a nagybátyámékhoz kerültem, akiknek sokat köszönhetek, hogy a saját lábamra tudtam állni végül. Szüleimtől rengeteg pénzt örököltem, amiből utazni kezdtem, amolyan terápiafént. Bevált, közben elkezdtem a blogom, és kábé ekkor találkoztunk Miamiban.

– Celly – mondta January –, én nem is tudom mit mondjak. Ez... borzalmas.

Celly átment a tűz másik oldalára és a két lány megölelte egymást. Sírtak, majd Celly January ölébe hajtotta a fejét, és hagyta, hogy barátnője simogassa a haját. Jól esett neki, ösztönősem megnyugtatta, mint egy anyai kéz, annak ellenére, hogy ez az ő életéből kimaradt.

– Köszönöm, hogy elmondhattam – mondta Celly.

– Jól tetted, hogy elmondtad – mondta January. – Mostantól sokkal jobb lesz, és csak jó dolgok történnek veled.

3

Riviéra

ARIK AKTUÁLIS barátnőjével érkezett meg a híres filmproducer, Max Caldeira hatvanadik születésnap partijára. Emmát két hete ismerte meg egy házibulin, és bár nem gondolta, hogy kapcsolatuk tartós lesz, mégsem akart egyedül érkezni egy ekkora rendezvényre.

Caldeira birtoka, Saint-Jean-Cap-Ferrat legszebb részén feküdt, és még a Francia-Riviérán is drága ingatlannak számított. Az elmúlt tíz év legsikeresebb producere – aki bevezette a BCI implantátumokon keresztüli komplex moziélményt, és erre kreatív, izgalmas, szórakoztató tartalmakat is tudott gyártani – mégis könnyedén megengedhette magának.

Caldeira egész életében fényűzően élt, és világraszóló partikat szervezett. Ezúttal hatszáz fős bulit rendezett, amire a belső körein kívüli vendégeket is meghívott. Arik több filmjében szerepelt, és Caldeira kedvelte a fiút, mert fiatalkori saját magára emlékeztette. Féktelen, felelőtlen, de ugyanakkor rettentő jóképű és tehetséges.

Caldeira a bejáratnál mindenkit személyesen üdvözölt, aki időben érkezett, de ezt leszámítva Arik nem tudott aznap a közelébe férkőzni.

Arik sok ismerőssel találkozott, és sikerült megismerkednie néhány fontos emberrel, akiknek az elérhetősége még jól jöhet karrierje építésében. Emma egy ideig mosolygott mellette, aztán megunt a kísérő szerepét, és otthagya Ariket.

A közösségi médiára özönlöttek a fotók és élmények a partiról: gasztronómia, élő műsor, fényfestés és AR látvány, sztárok és fontos emberek.

Caldeira bemutatta hogyan keverik az élményeket következő filmjéhez. Pont úgy, „ahogy a francia séfek az ízeket” – mondta Caldeira. – „Egyszerre két vagy több élményt is át lehet élni, és mi képesek vagyunk olyan élményeket társítani egymáshoz, amiket a való életben nem élnél át együtt. Ezek teljesen új érzéseket váltanak ki az emberekből. Majd meglátják, milyen fantasztikus utazás lesz az új film!”

Arik elköszönt egy hollywoodi ügynöktől, majd keresni kezdte Emmát, de a hatalmas birtok, az épületek és a teraszok óriási területet öleltek fel, a lány pedig bárhol lehetett. Arik elindult, hogy körbesétálja az egész rendezvényt, amikor észrevette a szőke lányt a távolban, amint egy csokoládé szökőkút mellett beszélget egy idősebb férfival. Celly La Vie állt ott, az influencer, az életművész, az élménykirálynő.

Ez hihetetlen – gondolta Arik –, tényleg egy partin van Celly La Vie-val, aki köztudottan ritkán fogad el bármilyen meghívást, hiába kínálnak neki komoly összegeket érte. Caldeira tudhat valamit, ha meg tudta hívni őt.

Arik kerülgetni kezdte a lányt, és várta az alkalmat, hogy odaléphessen hozzá. Bár ő maga is ismert filmsztár és keregett modell volt, jelentős követőbázissal és szép vagyonnal, Celly mégis kategóriákkal felette járt, ami frusztrálta őt. Jó esély van rá, hogy nem üti meg a szintet Celly-nél, ami eddig ismeretlen tapasztalat lenne számára, hiszen minden nő odáig volt érte, ha ismerkedni kezdett. Mégis meg kell próbálni. Micsoda trófea lenne!

– Szia Celly – mondta Arik. A lány megfordult és egy pillantással végigmérte a fiút.

– Nahát, Arik Sansbury – mondta Celly, mintha ismerne, és hát, ha személyesen nem is, de mégiscsak tudták egymásról, hogy kik ők és mit csinálnak. – Szia. Láttam jó pár filmedet.

– Én pedig követem az oldalad – mondta Arik. – Nagyon tetszik, amit csinálsz, és ahogyan csinálod.

– Köszönöm – mondta Celly.

Élőben még gyönyörűbb – mondta magában Arik –, de valahogy visszafogottabb is, mint amilyennek online tűnik. Azt hittem extravagáns és lehengerlő személyiség, ehelyett szerény és földhözragadt.

– Úgy tudom, nem szoktál partikra járni – mondta Arik –, hogyhogy ide mégis eljöttél?

– Ne higgy el mindent a news feednek – mondta Celly.
– Caldeirát évek óta ismerem, az élménymegosztásról sok ta-

nácsot adtam a stábjának a filmjeihez, és hát mégiscsak hatvanéves lett, nem utasíthattam vissza.

– Fura, hogy még nem futottunk össze, mivel én is négy éve dolgozom már vele. Három filmjében szerepeltem eddig.

Celly megvonta a vállát.

– Tetszettek a filmjeid – mondta, és újra végigmérté Ariket, amit a fiú nem vett észre.

– Iszunk valamit? – kérdezte Arik, közben izgult, nehogy Emma pont most kerüljön elő.

Celly igent mondott, és egy ital mellett harminc percet beszélgettek, nem titkolva, hogy tetszenek egymásnak. Arik azt hazudta, hogy egyedül van, és mivel Emma nem került elő a beszélgetés végéig, amit mondott az lett az igazság.

Végül a polgárpukkasztó stílusáról ismert divatmogul jött oda Celly-hez, és öleléssel köszöntötte őt. Odafordult Arikhoz és annyit súgott felé, hogy vigyázzon ezzel a lánnyal, mert egy kincs.

– Most mennem kell – mondta Celly, de egy mozdulattal átlökte a számát Ariknek, aki gyorsan előkapta a mobilját és elmentette a virtuális névjegyet.

– Örülök, hogy személyesen is megismertelek – mondta Arik. Celly a különönc férfiba karolva elindult, hogy találkozzon a divattervezők krémjével. Pár lépés után visszafordult egy pillantás erejéig Arikhoz, aki azt olvasta le a lány szájáról, hogy „Én is.”

4

Boldogság

ARIK ÉS CELLY a parti harmadnapján randit beszéltek meg a legközelebbi időpontra, amikor mindketten ráértek, és egy városba tudtak repülni. Erre két hetet kellett várniuk, de a várakozás reményekkel és édes álmokkal teli izgalomban telt. Mindketten úgy érezték, értékes embert találtak, aki a felszín alatt végre őszinte, és ugyanazt a megbecsülést és elfogadást keresi, mint ők.

Amikor Arik megtalálta Emmát Caldeira partiján, sietve elhagyták a birtokot. Másnap Arik szakított a lánnyal, hogy tiszta lappal indulhasson, és kizárólag Cellyre tudjon koncentrálni. Különleges lánynak tartotta, aki megérdemli a teljes figyelmet.

Az első randit további találkozók követték, közben egyszer csak megtörtént, amikor először értek egymáshoz, aztán az első csók, az első ölelés, amit a szerelem járt át, majd az első szeretkezés, és az a békesség, hogy valakivel egységet alkotsz, kiegészültél, beteljesült a boldogságod.

Mindketten sokat dolgoztak, de hamar rátaláltak a ritmusra, mikor hogyan tudnak találkozni. Celly látogatta a forgatásokat, Arik pedig amikor csak tudott, Celly után ment

utazásaira. Néha olyan is előfordult, hogy egy-két hetet kettesben tölthettek, ilyenkor felváltva ajánlottak egymásnak helyszíneket, ahol életükben a legjobban érezték magukat, és azokat együtt keresték fel újra.

Celly élménymegosztó oldala tovább szárnyalt, mert élményeinek érzelmi töltete megsokszorozódott, de párkapcsolatát nem keverte bele online alteregója életébe. Az influencer-Celly továbbra is egy magányosan utazó, a felfedezésnek élő egyszerű, de vagány lány maradt.

Arik is jobban teljesített a kamerák előtt, ahogy erőt, sőt számára eddig ismeretlen, újfajta magabiztosságot merített a kapcsolatból, amitől lendületesebb és könnyedebb lett a játéka.

Arik és Celly tökéletes élete új szintre lépett.

5

Élménymegosztás

Fél év telt el így, amikor Arik egyik este Celly nélkül ment el egy szórakozóhelyre a barátaival, és összefutott Emmával. A lány feszes bordó ruhát viselt, mély dekoltázzsal. Fekete haját egyenesre vasalta, amitől valódi végzet asszonya összképet sikerült Arik elé tárnia. Akarta a fiút, mert a gondtalan élet reményével kecsegtette, ezért bevetett mindent, hogy felhívja magára a fiú figyelmét, és mielőbb tudtára adja: egy vad és élményekkel teli szex karnyújtásnyira van ma este.

Arik vívódott, mert valóban megszerette Celly-t, és élvezte az együtt töltött időt, de el kellett ismerni, hogy Emma, és a hozzá hasonló lányok végtelen és változatos élvezeteket nyújthatnak számára kötöttségek nélkül is.

Eszébe jutott rövid együttléte Emmával, és persze csak a jó dolgok. A lány párdúc teste, és trükkjei az ágyban. Túl rövid idő után kellett elhagynia. Emmát nem lehet pár hét alatt megunni.

Celly-t nem akarta elengedni, de ezt az estét sem hagyhatta ki. Celly nem tudja meg – mondta magában Arik –, és csak ez az egy alkalom lesz.

Emma lakásában minden úgy történt, ahogy Arik elképzelte, sőt el kellett ismernie, hogy a lány még a képzeletét is felülmúlta.

Szeretkezés után Emma megosztotta vele saját élményeit, így Arik kétféleképpen élte meg azt, ami történt.

Arik BCI implantátuma a fejében – ahogy a legtöbb emberé is – állandó kapcsolatban állt okoseszközeivel. A mobiljával, a karperecével, de lehetett volna autó és virtuális aszisztens is. Ha ő jóváhagyott egy kommunikációt, akkor az megtörtént, nem kellett külön csatlakoznia minden adatátvitelnél. Csak így lehetett kényelmesen használni a közösségi oldalakat és szörfölni a képek, fotók megosztott élmények között.

Másnap Arik sietve távozott, Emma pedig könnyek között marasztalta, elmondta, hogy bármikor bármit megtesz neki, szereti őt, és hívja fel mihamarabb.

Arik szörnyen érezte magát, de azzal nyugtatta a lelkiismeretét, hogy ez sosem derül ki, és egy nagyszerű élménnyel lett gazdagabb, miközben a világ legszeretettebb nője a párja. Úgy tűnt a tökéletes életet sikerült még magasabb szintre emelnie. Nem csak hogy megfektette Celly La Vie-t, de még meg is csalta. Ezt senki sem mondhatja el magáról.

Celly az első alkalmat nem vette észre, ahhoz túlságosan elvakította a szerelem, és Arikba vetett bizalma. Arik pedig őszintén játszott a biztos társat Celly számára, és eleinte

még hitt is benne, hogy az, de idővel egyre több lett a kísértés, és egyre kevesebb a varázs Cellyben.

Az elérhetetlenség bizsergető érzése elmúlt, és Celly életvidám személyisége Arik számára unalmassá vált. Más felfogást, más véleményt, más hozzáállást akart. Újdonságot, változatosságot. Meg is szerezte magának, de Celly egy idő után megérezte, és January rövid nyomozás után bizonyítékot is talált. Az egyik sokadrangú színésznő megosztotta az élményt, milyen Arik Sansbury-vel lefeküdni, amiből rendőrségi ügy lett, mivel illet tenni törvénytellenes a másik fél írásos beleegyezése nélkül.

– Miért csináltad? – kérdezte Celly a telefonban Ariktól.

– Micsodát? – kérdezte Arik.

– Tudok mindent – mondta Celly – arról a színésznőről, és még egy másikról is.

Arik hallgatott. Lebukni olyan volt, mint amikor iszik az ember. Tudja, hogy le fog részegedni, és amikor eljön az a pont, amikor elesik az ajtóban, nincs min meglepődni.

– Tudod, Arik... – mondta Celly, és Arik hallotta a hangján, hogy a sírás kerülgeti, amitől nyomorultnak érezte magát, és sajnálta, hogy fájdalmat okozott ennek a különleges lánynak. – Nem az a bajom, hogy ilyen vagy, hanem hogy kevés vagyok, hogy másmilyen legyél.

– Sajnálom Celly – mondta Arik, és a felismerés, hogy Celly-vel vége, olyan volt, mintha egy óriás marokra szorí-

totta volna a szívét. Hiába gondolt más lányokra – akik alig várják, hogy küldjön egy push üzenetet a profiljukra –, abban a pillanatban teljes mértékben átérezte, amit Celly-vel elveszített. A boldogság, az az ölelés, az a csók, az egység és a teljesség. Másfajta élmények, mint a szexuális élvezet és a flörtölés izgalma. Sokkal komplexebbek, azon kívül jobban és hosszabban melengetik a szívét.

– Nem tudod, mit jelentettél nekem – mondta Celly, és megszakította a vonalat, mintha csak elvágta volna az őket összetartó láthatatlan fonalat.

– Celly... – mondta Arik, de a lány már nem hallotta.

Arik leroskadt a fotelba, majd az ágyra dobta a telefonját. Úgy érezte elméje haragszik rá, amiért nem kaphat többet a Celly nevű drogból, ezért most a legszebb emlékek képeivel és érzéseivel gyötörte a tudatát. Nézd meg mit tettél! Miről mondtál le! – Mintha nem együtt csináltuk volna – gondolta Arik.

Négy nappal később Arik írt egy szívhez szóló üzenetet Cellynek, hogy szeretne találkozni, és személyesen is bocsánatot kérni. Celly másnap válaszolt, hogy rendben, és egy hét múlva felugrik Arik Los Angeles-i lakásába.

6

Közös emlékek

ARIK A FORGATÁSOK MIATT fenntartott egy lakást Los Angelesben is, de nem különösebben szerette az ingatlant. Kevés időt töltött itt, így nem jutott ideje arra, hogy a saját ízlésére formálja. Még mindig minden úgy állt benne, ahogy megvette. Stílusos, de nem az övé, minimalista, de nem úgy, ahogy ő szereti.

Megszólalt a csengő, abban az időpontban, amit Celly megírt. A dallamra Arik szervezetében úgy áradt szét az adrenalin, mintha Pavlov kondicionálta volna erre hónapokon át. Most odamegy, kinyitja az ajtót, és ott fog állni Celly La Vie. Élőben, nem fotón, nem egy közösségi oldal influencereként, hanem mint az ő volt barátnője. Biztosan gyönyörű lesz, csinos ruhában, ami nem hivalkodó, de valamilyen megmagyarázhatatlan módon mégis érzéki. Vissza kell őt szereznem – mondta magában Arik.

Odament és kinyitotta az ajtót. Celly pont úgy állt ott, ahogy elképzelte. A huzat Arik felé vitte finom parfümjének illatát. A lány nem mosolygott, de bosszúsnak sem tűnt.

– Szia – mondta Arik. – Gyere bel!

Celly belépett, és halkán visszaköszönt a fiúnak. Leült a fotelba, szemben a kanapéval, és keresztbe tette a lábát. Táskáját maga mellé rakta egy kis üveg asztalkára.

Arik megértette, hogy Celly vele szemben szeretne ülni, így hát neki a szófa maradt.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta Arik. Majdnem megdicsérte a lány ruháját, és lágy hullámokba csavart szőke haját, de végül nem tette. Celly-t néhány sablonos bók most aligha enyhíti meg.

Arik eddig még soha senkinek nem magyarázkodott, és arra sem emlékezett, hogy bármiért is bocsánatot kért volna egy lánytól. Igaz, egyik sem ért fel Cellyhez.

– Szóval azt akartam elmondani személyesen is, hogy sajnálom, ami történt, és hogy megbántottalak. Nincs mentésem rá, mert tudtam, hogy ez lesz a vége, mégis belemen-tem.

Celly-re kis híján rátört a sírás, de sikerült elfojtania, közben egy pillanatra összepréselte a száját és elnézett oldalra.

– Sajnálom azt is, hogy fájdalmat okoztam – folytatta Arik. – Soha senkinek sem szabadna fájdalmat okoznia neked, mert te vagy a legvidámabb, legkedvesebb lány a világon. Nem érdemellek meg téged, de hálás vagyok a sorsnak, hogy erre a kis időre veled lehettem. Elszúrtam, mert egy felelőtlen gazdag gyerek vagyok, aki nem értékeli az igazán

fontos dolgokat, ezért jár nekem a büntetés, hogy életem végéig bánkódhatok majd ezen.

– Én tényleg elhittem, hogy szeretjük egymást – mondta Celly rövid csend után. – Elhittem, hogy létezik ez a boldogság, amikor valaki számára csak én létezem, és egységet alkotunk.

– Tényleg szerettelek – mondta Arik. – Senkit sem szerettem még így.

– Fontos voltál a számomra – mondta Celly –, és még csak nem is tudod mennyire.

Egy darabig hallgattak. Arik próbálta kitalálni, mivel enyhíthetné a lány fájdalmát. Celly pedig ismét a könnyeivel küszködött. Aztán megtörölte az arcát, füle mögé tűrte a haját, és elővette a mobilját.

– Készítettem neked valamit – mondta Celly.

Arik a karperecére nézett, amin már meg is jelent Celly üzenete. Egy linket küldött.

– Mi ez? – kérdezte.

– Egy élmény – mondta Celly –, amiben összefoglaltam, miért voltál számomra annyira fontos. Szavakkal ezt nem lehet elmondani. Szeretném, ha fogadnád.

Arik a linket nézte. Egyszerű kis ikonként jelent meg a kijelzőjén. Egy élmény? – gondolkozott. – Ami róluk szól, hogy mennyire boldogok voltak? És vajon mit szeretne Celly? Folytathatják a kapcsolatot, vagy csak azért jött, hogy meg-

mutassa mit veszített vele, aztán örökre kilép az életéből? Ha szeretne még egy esélyt, biztosan ez a link az odavezető út második lépcsőfoka. Az első a bocsánatkérés volt, ami egészen jól sikerült. Arik Cellyre pillantott, aztán vissza a karpetre, és finoman rányomta az ujját az ikonra.

Egy gyengéd érintés a kis kijelzőn, és az élménycsomag kibomlik, majd bitek százmilliói ugranak a térben az agyba épített implantátum receptoraira, hogy aztán elektromos impulzusokként neuronok milliárdjaira lőjjék rá a bennük kódolt információt. Az idegsejtek ezután egymás között továbbítják a jeleket, majd kémiai reakciókat használva festékként a tudat vásznán megalkotják a minden érzékszervre ható, reneszánsz részletességgel elmentett élményhalmazt.

Arik szeme elkerekedett, arca rémült grimaszba gyűrődött, a szeme könnybe lábadt, végtagjai pedig elernyedtek. Hátradőlt a kanapén, mintha túlادagolt volna valamilyen hallucinogén drogot. Abban a pillanatban teljesen lebénította az intenzív, letaglózó információáradat, ami minden érzékszervét a határokig terhelte.

Celly mindent összegyűrt egyetlen élménybe. Az összes gyerekkori traumáját, ami miatt gyenge és sebezhető lett egész életére, mint egy üvegből formázott kislány. Mindent, ami miatt a biztonságot kereste a fiúkban, de egyúttal rettegett is tőlük. Azokat a borzalmas tetteket, amik miatt annyira akart hinni Arikban és szerette volna, ha társra lel benne, akivel

súlytalan és láthatatlan, mégis nehéz és mocskos terhét szavak nélkül is megoszthatja, így is könnyítve megtépázott lelkén.

Arik elméjében minden lejátszódott, de nem csak, mint egy filmet nézte, hanem átélte Celly egész kálváriáját. Apja beteg közeledését, az erőszakot, a megalázást, a bántalmazást. Arik lett Celly, és pontosan érezte, amit akkoriban a lány. Apja alkoholos leheletét, a kőpadló érdes felületét ujjá hegyén, a vér ízét a szájában, ami tizenévesen a legrémisztőbb dolog, az anyja közönyét, a fizikai fájdalmat, a terrort, a verést és ahogy a kötél a bőrébe vág.

Arik közben a szófába fúrta arcát, és összeszorított foggal küzdött a sokévnnyi fájdalommal, közben a huzatot markolta, és még a nyála is kicsordult. Szíve hevesen vert, az adrenalin pedig szédülésig összekavarta az érzékszerveit.

Mind közül a legszörnyűbb a tehetetlenség élménye volt. Celly-ként tudta, hogy ami történik az rossz, de gyenge és tudatlan volt a cselekvéshez. Minden kijáratot elzártak előle, őt magát pedig saját elméjébe száműzték. Csendben várta a megváltást, ami talán soha nem jön el. Várta a fizikai és lelki szabadulást, amikor majd talán újra önmaga lehet. Arik arról álmodott, hogy egyszer talál egy fiút, aki megvédi őt, aki mellett biztonságban lesz, és soha többé nem kell tartania attól, hogy egyedül marad emlékeivel. Arik két kézzel is alig bírta el a nehéz rézsobrot, amit apja fejébe vágott. Ekkor leesett a szófáról, és összegörnyedt a padlón.

Amikor az élmény a végére ért, az ikon felajánlotta az ismétlés lehetőségét. Arik csukott szemmel, felhúzott lábakkal feküdt a szófa mellett a padlón, abban a pózban, ahogy annak idején Celly. Arik nem merte kinyitni a szemét, mert attól rettegett, hogy Celly apja áll majd felette, hogy aznap harmadszor is kiélje rajta ferde hajlamainak minden gyomorforgató vágyát. Ha pedig magára nézne, egy lány karját és testét látná. Lehet, hogy valójában ő Celly, Arik pedig soha nem is létezett, csak egy fiú testébe menekült a gyerekkori traumája elől?

Kinyitotta a szemét, és a lakás látványa némileg megnyugtatta, de végtagjainak remegése még nem hagyott alább. Lassan felült, megtörölte a száját és körbenézett. Celly-t nem látta sehol, de abban a pillanatban az életét is adta volna Celly boldogságáért, és hitte, hogy mivel őszintén így érzi, még van remény.

Ronil Caine harmadik regénye, a Fraktál hasonló technológiáról szól.

Mi lesz, ha egyszer képesek leszünk egymás fejébe látni?
És mi lesz, ha valaki az agysejtek szintjén képes másokat manipulálni?

Izgalmas akció-thrillerbe csomagolt elgondolkodtató történet a ránk váró közeljövőről.

Kapható a nagyobb könyvesboltokban online és offline is.